

Mariana Kohoutová

Soutěžící č. 9 v Sedmiboji 2010

Výsledky:

Celkový výsledek: **Nedokončeno** (61 hvězd)

1. úkol	7. místo
2. úkol	4. místo

Vypracování úkolů:

1. úkol.....	2
2. úkol.....	6

1. úkol

Váš první úkol se bude odehrávat v Zapovězeném lese, kde musíte získat žíní jednorožce. Jak to uděláte je na Vás, ovšem vyhněte se násilí a náhodnému nalezení. Samozřejmě, že pokud byste se dostali do velkých nesnází, nemusíte mít obavy, budeme Vám na blízku.

Vaši dobrodružnou výpravu napište formou vypravování s popisnými prvky (od vstupu do lesa, přes získání žíně, až po výstup z lesa) minimálně a též maximálně na 30 palců (30 palců, které se Vám počítají v adminu před odevzdáním).

Hodnotí se dodržení délky a slohového útvaru, dobrodružnost děje a také způsob jakým jste žíní jednorožce získali.

Sešla jsem z pokoje a usmála jsem se nad několika spícími. Rychle jsem prošla místností a vykradla se ven. Bylo časně nad ránem. Pomalu jsem vyšla z hradu a vydala se k zakázanému lesu. Po cestě jsem nikoho nepotkala. Užívala jsem si čerstvého ranního vánku. Před vstupem do lesa jsem se naposledy rozhlédla. Nikde nikdo. Vstoupila jsem, popošla jsem několik kroků a na chvíli zastavila, abych přivykla lesní tmě. Jak jsem přivykala tmě, začala jsem vnímat okolní zvuky. Zaslechla jsem kroky, které určitě nebyly lidské. Lehce jsem se potočila a pak si oddychla.

„Co tady děláš Eruziku?“ Usmála jsem se na kentaura. Na zádech měl luk a šípy a na boku jednu jedinou hnědou skvrnu podobnou podkově, jinak byl celý bílý. Podle toho jsem poznala, že to je právě on.

„Spíš, co tady děláš ty. Neměla bys po lese chodit sama.“ Lehce se na mě zamračil. Věděla jsem, že mu to není zrovna po chuti. Jako vždycky.

„Jsem tu kvůli úkolu do sedmiboje. A vím, že bych neměla po lese chodit sama, ale také dobře vím, že se v případě nouze ubráním nebo si dokážu přivolat pomoc.“ Usmála jsem se a byla ráda, že ho zase vidím po takové době. „Dělej, jak myslíš.“ Poklonil se mi a po mé úkloně zmizel mezi stromy. Pro sebe jsem se usmála. Eruzik měl vždy tendence mě chránit. Vydala jsem se po cestě hloubš do lesa, abych našla, pro co jsem přišla. Šla jsem pořád dál a cesta se mi zdála nekonečně dlouhá, i když jsem mohla ujít možná pár metrů. Zastavila jsem se a znovu se zaposlouchala. Uslyšela jsem šelest. Popošla jsem pár kroků a schovala se do křoví. Pomalu jsem prohlédla skrz větve. Oddychla jsem si.

Na pastvině stáli testrálové. Zvedla jsem se a potichu začala obcházet pastvinu. Vyhýbala jsem se větvím a v duchu jsem na ně nadávala. Když jsem byla na druhé straně, ohlédla jsem se. Jeden testrál mě pozoroval. Byl černý a vyhublý, jako ostatní testrálové a jedno ucho měl lehce kostrbaté, nejspíš se někde popral. Lehce jsem se pousmála a vydala se dál. Byla jsem už jen kousek. Les už byl velmi zhoustlý. Pomalu jsem se začala prodírat houštím. Cesta se mi pomalu ztrácela pod nohama. Nebýt zvyklá, začnu zmatkovat, jak jsem předpokládala, většina lidí by opravdu zmatkovat začala. Zakopla jsem, a když jsem padala, škrábla jsem se do tváře o větev. Dopadla jsem do divného bordelu a radši jsem se rychle postavila na nohy. Šla jsem dalších několik kroků, než jsem se dostala na další pastvinu. Prošla jsem jí a vydala se dál. Šla jsem pořád dál a dál a už mě začínalo štvtát, jak dlouho už jdu. Myslela jsem, že ta

cesta snad neskončí, ale jak jsem brzo poznala, mýlila jsem se. Došla jsem na další mýtinu a nestačila jsem zírat.

Proti mně tam bylo několik zvířátek, které jsem dokonce ani neznala. Pomalu, potichoučku jsem se plížila okolo této mýtiny, až sem se dostala na její konec. Ta stvoření byla příšerně zajímavá, ale věděla jsem, že mám v lese nějaký úkol a že se nemám zdržovat neznámými stvořeními, pokud chci dojít do hradu za světla nebo aspoň za soumraku. Otočila jsem se zády k mýtině a vydala se dál. Šla jsem několik metrů, když mi kolem hlavy proletěl šíp a zabodl se do stromu za mou hlavou. Šíp byl zdobený několika stuhami a listy. Podle tohoto zdobení člověk většinou poznal kentaurí šíp.

Trošku jsem se lekla, ale hned jsem se podívala po směru přiletu šípu. Stálo tam stádo kentaurů a nedívali se na mě zrovna mile. Nic jiného jsem ani nečekala. Přece jen, byla jsem na jejich území nezvaným hostem.

„Jsi na našem území. Opusť ho!“ Křikl ten nejhlavnější, od kterého taky pocházel vystřelený šíp. Nasadila jsem milý úsměv a hrdě zvedla hlavu.

„Přicházím v míru, ostatně jako vždycky. Nechte mě projít vaším územím.“ Pronesla jsem pevným hlasem. Kentaur se ke mně přiblížil a prohlédl si mě. Došlo mi, že ho znám. Byl to Artur, kdysi mi zachránil život.

„Znám tě. Kdo jsi?“ Usmála jsem se. Můj úsměv byl ten samý, který jsem mu věnovala, když mě zachránil před lety. Jeho očima probleskl záblesk poznání. Byla jsem za to ráda. Ušetřilo mi to hodně vysvětlování.

„Změnila jsi se. Smíš projít naším územím, ale nikde nic nedělej. Nezachráním tě.“ Varoval mě. Přikývla jsem mu na souhlas.

„Děkuji Arture. Zatím na shledanou.“ Kývla jsem mu hlavou a vydala se mezi stromy dál.

„Na shledanou.“ Ozvalo se za mnou. Jen jsem se pro sebe usmála a šla jsem dál. Nohy už mě dost bolely, ale co jsem mohla dělat.

Prošla jsem jejich územím bez toho, abych tam něco udělala. I kdybych chtěla, nemohla jsem. Cítila jsem v zádech jejich pohledy. Vyšla jsem z jejich území a pustila se znovu po pěšině dál a dál. Začínala jsem slabě pociťovat únavu, ale v tu chvíli mi to bylo srdečně jedno.

Znovu jsem došla k mýtině, kde byla podivná stvoření, která jsem již jednou viděla. Hrála všemi barvami a vesele skotačila. Do výšky měřila asi půl metru a byla velmi hubená, takové větvičky barevné. Na pohled byla velice zábavná. Byla jako malé děti, které se před tím vykouply v barvě. Delší chvíli jsem je zase pozorovala, ale jelikož jsem ještě žíni jednorožce nevlastnila, začala jsem opatrně obcházet mýtinu. Když jsem byla na druhé straně, ozvalo se za mnou malé vypísknutí, jakoby od myši. Radši jsem se neotáčela a šla dál.

Neušla jsem ani pár metrů a do ramene se mi bolestivě zabodly pařáty nějakého ptáka. Vykřikla jsem překvapením. Pták na mém rameni se zachechtal a předletěl mě. Byl černý a jeho křídla byla kostrbatá a celkově nebyl nijak pěkný. Nechala jsem se vést, stejně jsem již byla blízko. Po pár krocích jsem došla k pastvině, na které se pásli jednorožci. Bílí s rohem, který se jemně leskl. Byla to nádherná stvoření a já se na ně nemohla vynadívat. Netuším, jak na mě přišli, ale když jsem došla ke kraji pastviny, již se nezabývali jen trávou. Povzdechla jsem si.

Nasadila jsem jemný úsměv a vydala se jejich směrem. Zůstala jsem stát v metrové vzdálenosti od jednoho z nich. Jednorožec ke mně udělal krok a podíval se mi do očí. Dlouho se mi do nich díval a já jsem si připadala, jako by mě svým pohledem rentgenoval. Nejspíš přemýšlel, jestli mám dobré nebo špatné úmysly. Po chvíli se otřepal a i se svým druhem zmizel z pastviny. Na jeho místě zůstala jen jedna jediná žíně. Došla jsem k ní a zezhora jsem si ji prohlížela.

Sebrala jsem jí a otočila se k odchodu. Tam, kde před tím byla skoro neznatelná cesta, teď seděl zase ten podivný pták. Pořád mě sledoval, i když jsem nechápala proč zrovna mě. Žíni jsem si schovala do kapsy hábitu a vydala se směrem k tomu ptákovi. Obešla jsem ho. Nic neudělal, jen mě pořád sledoval jeho černýma očima. Byl to velmi nepříjemný pocit být sledována ptákem, o kterém ani nevím, co je zač. Vydala jsem se zpátky ke škole. Ušla jsem pár kroků a zakopla. Zvedla jsem se s dalším šrámem na tváři a rozhlédla se, o co jsem to zakopla. Byl to kámen, který ležel vedle mě. Když jsem šla k jednorožcům, ani jsem si ho nevšimla.

Vydala jsem se cestou dál a rozjímala nad podivným ptákem, který mě stále sledoval a nad balvanem, kterého jsem si před tím nevšimla. Znovu jsem zakopla. Jak milé, pomyslela jsem si. Na tváři jsem měla už třetí šrám. Nechápala jsem, kde se tam ty větve pořád braly. A pěkně mě ty větve taky štvaly. Došla jsem na území kentaurů, na což mě upozornil šíp, který mi proletěl kolem hlavy. Už mě to ani nepřekvapilo a jeho vysílatel pro mě taky nebyl žádným překvapením.

„Už jsi tady zase. To jsi to teda stihla rychle, dojít tam, kam jsi chtěla, přivodit si další šrámy na tváři a ještě se vrátit zpátky sem.“ Lehce se na mě pousmál.

„Nech si to Arture.“ Podrážděně jsem se na něj zašklebila. Opravdu jsem neměla nejlepší náladu a on mi to ani neusnadňoval. Ještě se mi dokonce posmíval. Jen pozdvihl obočí a přišlo mi, že se náramně baví mou podrážděností.

„Ale no tak. Koukáš na mě jako na vraha. No nic, mi musíme jít hlídat les a pozorovat hvězdy a ty by ses měla vrátit do hradu. Neměla by ses toulat sama po lese.“ Uchichtl semému pohledu a já jsem jen něco nesrozumitelně zamumlala, pak jsem znovu promluvila.

„To vím i bez tebe. No, já taky musím jít. Nejspíše se po mě už shánějí. No tak se měj Arture. A někdy příště se zase uvidíme.“ Pousmála jsem se a pak jsem rychle zmizela z toho místa. Opravdu jsem pospíchala. Nevěděla jsem kolik je hodin a nikdo nevěděl, kde vlastně jsem. Vydala jsem se po cestě a několika záhnutími se dostala na křižovatku. Vůbec jsem si nevzpomínala, že bych přes nějakou před tím šla. Ztratit se v lese by mi ještě scházelo. Ale nejspíš to bylo nepopíratelným faktem, ztratila jsem se.

Posadila jsem se na zem a vytáhla svačinu, kterou jsem si vzala sebou. Předpokládala jsem, že v tom lese budu přecejzen dýl, než abych se vrátila do oběda.

Později jsem se dala cestou rovně, kde jsem tušila východ z lesa. Chvilku jsem šla, až jsem se dostala na mýtinu. Nohy mě bolely čím dál tím víc a tak jsem se zase na chvíli posadila. Ať jsem koukala, jak jsem koukala, nikde nebylo ani živáčka. Přišlo mi to divné, z jedné strany se totiž ozýval nepřetržitý šustot čehosi. Vyšla jsem na mýtinu a rozhlédla jsem se. Až po pořádném prozkoumání okolí jsem si uvědomila, že mezi stromy se něco pohybuje. Zaostřila jsem tím směrem a v pohybujícím se tvorovi jsem konečně rozpoznala testrála. Byl to ten samý, kterého jsem už jednou potkala. Byl to ten s kostrbatým uchem. Oddychla jsem si.

Cestu jsem našla tedy správnou, ale teď jsem musela jít dál. Cesta byla ještě daleká. Sice jsem byla na správné pastvině, ale nevěděla jsem, kudy mám jít.

Něco mi říkalo, že mám jít vpravo a tak jsem se tím směrem vydala. Nikdy jsem nebyla moc velký lekavec a nebezpečí mě spíše lákala. Šla jsem tedy mezi stromy, až jsem se dostala na cestu, kde jsem znovu zakopla a na tváři se mi objevil v pořadí již čtvrtý škrábanec od větve. Povzdychla jsem si a znovu se postavila na nohy. Teď jsem to nesměla vzdát, byla jsem již kousek od svého cíle a dostat se přes les do hradu přece nemůže být tak těžké.

Po těchto úvahách jsem se tedy znovu vydala na cestu. Když jsem ušla několik kroků, začal se les projasňovat. V duchu jsem zajásala, ale jak jsem později zjistila, jásala jsem předčasně. Les se prosvětloval jen proto, že byl z části popadaný a z části pokácený. Ale aspoň jsem měla naději, že jsem již blízko. Rozhlédla jsem se a zjistila, že nedaleko ode mě je cesta. Došla jsem k ní a vydala jsem se po ní. Tiše jsem se modlila, aby už to byla ta správná. O pár kroků později jsem sebou znovu třískla. Čím dýl jsem šla, tím víc jsem padala. Aspoň, že tentokrát tam kupodivu žádná větev nebyla. Za mnou se stále ozývalo šustění křídel. Ten pták mě děsně štvál a rány na mém rameni mě sem tam pálily, když jsem procházela pod nízkými větvemi. Přišlo mi divné, že stále nikde nevidím žádnou zvěř, ale nenechala jsem se tím nijak moc znepokojit a šla jsem dál po cestě. Aspoň, že jsem se měla čeho držet.

„Hej, co tu děláš?“ Ozvalo se za mnou. Otočila jsem se a vytřeštila oči. Předemnou stál jakýsi kentaur, kterého jsem nikdy neviděla. Přes jedno oko měl pásku a druhým se na mě zle koukal. Nabrala jsem zpět svou rovnováhu a hrdě zvedla hlavu.

„Jsem tu kvůli úkolu do sedmiboje. Průchod kentaurským územím mi už před několika hodinami povolil Artur. Pokud vím, stále tu má nadvládu nad těmito územími.“ Řekla jsem prudce. Už jsem tam bloudila jakou dobu a trochu mě to začínalo štvát.

„Ale notak, krasotinko. Tak se nerozčiluj.“ Odfrkla jsem si a odešla jsem směrem na opačnou stranu, než jsem přišla. Ten kentaur si o sobě myslel, kdo ví co není, když je kentaur. Nic proti nim nemám, ale tenhle byl opravdu ten nejnamyšlenější, kterého jsem kdy potkala. Cítila jsem, že už jsem blízko a byla jsem za to ráda. Znovu jsem zakopla a zase se škrábla o větev. Už jsem ani nepočítala, kolikátý škrábanec tohle je. Šla jsem dál. Ten les se zdál být nekonečným. Už mě to pořádně štválo a moje nervy byly na pochodu. Byly snad rychlejší než moje nohy, i když, šla jsem čím dál tím pomaleji. Nohy už mě bolely celkem dost. A ten strašný pták byl pořád za mnou. Nevěděla jsem, proč za mnou pořád letí, ale nějak už mi to bylo jedno. Všechno mi bylo jedno. Byla jsem v lese a chtěla jsem co nejrychleji pryč. Všude číhalo nebezpečí a já se mu nechtěla vystavovat víc, než bylo nutné, přece jen žádný sebevrah zrovna nejsem.

Znovu jsem se přiblížila k místu, kde se stromy prosvětlovali. Tentokrát už opravdu řídli dobrovolně a bez jakéhokoliv zásahu okolí. Oddechla jsem si a už mi ani nevadilo, když jsem zakopla o kořen a získala další škrábanec do sbírky.

Konečně jsem zahlédla pořádné světlo a o pár kroků později jsem již vycházela z lesa. S velkým překvapením jsem zjistila, že jsem vyšla tam, kde jsem ráno vešla, i když mi to přišlo jako naprosto jiná cesta. I tak jsem si úlevně oddechla a řádně pošramocena se vydala k hradu.

2. úkol

Váš druhý úkol se bude odehrávat v Příčné ulici, konkrétně v krámě pana Ollivandera. Jistě všichni víte, že pan Ollivander není nejmladší, a proto si pečlivě vede záznamy o tom, jaké zboží má v krámku a kde jej má umístěné. Ovšem zákeřné škrkny mu zničily všechny pergameny a Vaším úkolem je, dát tyto popisky opět dohromady. Samozřejmě Vám pan Ollivander pomůže, jak jen bude moci, respektive pro Vás sepsal malý návod, neboli to, na co si vzpomněl:

- 1) Hůlka z 2. poličky má $10 \frac{1}{4}$ palce, ale není to dubová hůlka s úponkem chytavníku.
- 2) 7- palcová hůlka s perem fénixe není vyrobená z javoru.
- 3) Cypřišová hůlka patří na 3. poličku. Její náplň není z pera fénixe, ani z žíně jednorožce.
- 4) Vrbová hůlka má náplň z křídla netopýra a nepatří na 4. poličku. Ani cesmínová hůlka nepatří na 4. poličku.
- 5) 9- palcová hůlka patří na 1. poličku.
- 6) Hůlka s rohem cerastése neměří $13 \frac{3}{4}$ palce.
- 7) Vrbová hůlka nepatří na 2. poličku.

Dále víte, že na každé z 5 poliček je jen jedna hůlka různé délky (7, 9, $10 \frac{1}{4}$, 11, $13 \frac{3}{4}$ palců), každá má jinou náplň a je vyrobena z jiného dřeva.

Přiřaďte tedy do každé poličky správný popis se všemi informacemi o hůlce a své řešení odevzdejte ve formě tabulky.

Hodnotí se správnost a poté čas, který jste potřebovali do odevzdání.

polička	délka	dřevo	náplň
---------	-------	-------	-------

1. polička	9 palců	vrbová hůlka	křídlo netopýra
2. polička	$10 \frac{1}{4}$ palce	javorová hůlka	žíně jednorožce
3. polička	11 palců	cypřišová hůlka	roh cerastése
4. polička	$13 \frac{3}{4}$ palce	dubová hůlka	úponěk chytavníku
5. polička	7 palců	cesmínová hůlka	pero fénixe

